

Tellurie - civilizace Antarktidy

Antarktida je ledová země na jižním pólu. Drsná je povaha tohoto regionu. Mořští ptáci, tučňáci, ano, někteří mořští savci obývají tento ledový kontinent na okraji Země. Ale bylo tomu tak vždycky? Kdysi dávno byla Země úplně jiná. A jižní pól nebyl v Antarktidě.

Kdysi na Zemi vzkvétala legendární Atlantida, a kdysi záhadná Lemurie.

Málokdo však slyšel, že ještě existovala civilizace Tellurijců. A nyní zamrzlá země Antarktidy byla jejich domovem. I když to bylo před mnoha tisíci lety, dokonce před miliony let, když se podíváte na náš letopočet.

S pomocí vědomých snění se podařilo zjistit, že čas se změnil. To, co považujeme za velmi staré, v podstatě takovým není. Víme a věříme, že dinosauři žili miliony let před námi, přičemž éra, ve které žily různé druhy a poddruhy těchto plazů, trvala kolosální dobu.

Ve skutečnosti došlo v určité době k časovému posunu. Dnes už mnozí vědí, že naše země pravidelně mění polohu svých geografických pólů, to znamená, že se převrací. Ukazuje se však, že k podobnému převrácení může dojít nejen u Země, ale i u Slunce a celé Sluneční soustavy jako celku. Stalo se tak, když se k Sluneční soustavě přiblížilo Rádža Slunce - vyhaslá hvězda, kterou zničil objekt Nibiru (viz další témata).

Takže to bylo právě za éry dinosaurů, nebo spíše na jejím konci, kdy se Slunce a s ním i celá Sluneční soustava převrátily. Na Zemi to nebylo patrné, protože to nebylo doprovázeno katastrofami.

Ti, kteří byli na Zemi, si toho ani nevšimli, jen hvězdy na obloze se staly jinými. Slunce a jeho planety zůstaly stejné. Ke změně však přesto došlo, a sice: během tohoto převrácení se ohnul časoprostor. Nějak se natáhl! (Právě tento efekt byl velmi nutný pro příchozí Anunnaki z Nibiru, aby odtrhli náš svět od jiných světů kosmu a vytvořil z něj experimentální polygon.)

Teď se nám zdá, že za tu dobu uběhly miliony let. Kameny jako by zestárly a analýzy na jejich stáří, prováděné vědci, poskytují zkreslené informace, které ukazují na obrovské stáří kostí těch či oněch dinosaurů a všeho toho, co bylo v jejich epoše a dříve. Totéž se stalo i na jiných planetách sluneční soustavy. A nikdy se nedozvíme, kolik času vlastně uplynulo, protože čas je relativní.

Ale zpět k Antarktidě. Takže, co bylo vidět pomocí vědomého snění?

...Dole se rozprostřela velká země, celý kontinent. Je obrovský a celý zarostlý zeleným hustým lesem. Vnitřní hlas říká, že je to Antarktida, jen ve velmi

dávných dobách, kdy se od ní ještě neoddělila Austrálie a Hindustán a jižní pól byl na jiném místě.

Letím nad ní. Obrovské rostliny stojí na živé zdi. Nejsou to však stromy, ale obří travnaté rostliny, stromové kapradiny a další. Mají silné kmeny, pokryté tuhými šupinami, listy jsou obrovské a podivné, silně řezané.

Ozývají se ostré výkřiky, podobné těm ptačím. A tady jsou ptáci. Jeden z nich se drží na větvích pomocí drápů, které rostou přímo na křídlech, a tlamu má plnou zubů. Tady běží další. Na rozdíl od prvního má zobák, ale křídla jsou velmi krátká. Vypadá jako obrovský pštros se silnými nohama a neumí létat. Vůbec ještě existuje mnoho ptáků bezkřídlých nebo nelétavých. Zvířata jsou taky divná. Některá, připomínající savce, snášejí vejce.

Nevelká stvoření podobná medvědům nebo koalám šplhají po „stromech“, tady běží obrovský klokan.

Obří hmyz se stává obětí obrovských ropuch. Vyskytují se zde ještě nějaké dinosauři, ale už nejsou tak velcí.

Při pohledu shora jsou vidět lesklá zrcadla jezer, vysoké vrcholky hor se tyčí nad zeleným mořem lesů. Odtud pramení modré říčky. Jaká krásná krajina a vzduch je čistý a průzračný!

V dálce vidím město. Je kruhového tvaru. Dispozice je soustředná. Domy jsou při pohledu shora také kruhové jako preclíky a uprostřed jsou dvorky. Střechy jsou ploché. Existují také domy čtvercového tvaru s malými okýnky. Okna nemají skla, ale jsou nějak chráněna, nelze přes ně projít. Město je malé, dopravu nevidím. Tady v dálce pouze přistál létající disk. Spíše se pod ním v zemi otevřel poklop a on se dostal do podzemí a rozevřené desky spolu se „stromy“, které na nich rostly, se opět zatáhly.

Ve městě žijí lidé. Jsou obrovského vzrůstu, stejně jako jejich stavby, postavené z kamenných bloků těsně přiléhajících k sobě. Kůže má tmavě bronzové zabarvení. Někteří jsou tmavší, s načervenalým odstínem, jiní světlejší. Vlasy mají dlouhé černé a velmi kudrnaté. Orlí nosy, ale zespondu zploštělé. Oči jsou kulaté a černé.

Vnitřní hlas mi řekl, že jsou to Tellurijci. A jejich země se může nazývat Tellur či Tellurie. Na Zemi přišli ze soustavy Arctura a začali se na ní usazovat již velmi dávno, ještě před příchodem Faetonců, kteří dorazili se svou planetou Faaeton do sluneční soustavy (viz téma: Phaeton, Nibiru a historie zlatých desek Šambaly). Žili velmi dlouho. Mezi jejich obočím jsem si všimla výrůstků ve tvaru šišky (třetí oko). U dětí byly menší. Lidé zde mohli komunikovat telepaticky, ale tyto schopnosti se vyvíjely v průběhu života.

Bála jsem se, že by si mě mohli všimnout ti, kteří už ovládají mimosmyslové schopnosti. To děti ještě nemohly. Řeč těchto lidí byla melodická, většinou

jednoslabičné zvuky. Podobná melodičnost řeči je nyní přítomna u některých polynéských kmenů a Maorů na Novém Zélandu.

Tito lidé se oblékali do lesklých a kluzkých látek jako satén. Nemačkaly se, ale byly velmi jemné.

Viděla jsem, jak jedna dívka držela v rukou malý balíček takové látky, a když ho rozložila, ukázalo se, že je velký.

Látka se omotala kolem nohou a zakasala za opasek. Tak se ukázalo něco jako kalhoty. Ženy ještě kromě toho si ji omotávaly kolem boků jako sukně. Shora se oblékalo něco jako pončo s třásněmi. Bylo dvoubarevné: jedna polovina - jedna barva, druhá - další. Některé ženy nosily dlouhý závoj, který byl uchycen křížem tenkým páskem.

Muži nosili vlasy až na ramena, ženy si je vázaly do uzlu nebo je obtáčely kolem hlavy.

Tady vidím ženu v modrých šatech typu pončo. Jeden z jeho zadních konců se dotýká samotné země. Spěchá. Najednou se ale zastavila, zavřela oči, napjala se a... zmizela. Už vidím jiné město a tam se ve stejnou chvíli objevila. Dokázali se teleportovat, jak bylo řečeno.

V noci jsou hvězdy obrovské. Mars a Venuše byly velmi jasně viditelné.

Vnitřní hlas naznačuje, že nyní se pro nás mnoho z těchto hvězd stalo neviditelnými, a tenkrát tu byla jiná hvězdná mapa a Měsíc neexistoval. Lidé věděli, že svého času žili na rudém Marsu, ale pamatovali si i jinou domovinu: Arcturus, respektive planetu poblíž něj. Tehdy visela jako obrovská a jasná hvězda, lidé ji uctívali a čerpali z ní kosmickou energii.

V noci, když byly vidět hvězdy, se v zemi otevřely nějaké poklopy a vylila se z nich modrá záře jakési energie. Tam, v podzemí, v obrovských dutinách, byla generována pomocí krystalů. Tato energie komunikovala s tou hvězdou.

Civilizace Antarktidy navíc komunikovala se svými příbuznými, kteří žili na území dnešního Tibetu (a tehdy tam bylo moře a krásné pobřeží) a také na druhé straně Země, kde je nyní Arktida.

V Antarktidě oněch dnů a přesněji v Tellurii bylo mnoho struktur, podobných konkávním a konvexním čočkám. Byly velmi velké a se zrcadlovým povrchem, byly to vstupy do jiných dimenzí a lidé je používali, když komunikovali s těmito světy.

Ale všimla jsem si, že zmenšení dinosauři napadali osady. Tady už jeden z nich prolézá houštinami a hodlá přeplavat úzkou říčku, na jejíž druhé straně stojí dům a hospodářské budovy nějaké rodiny.

Dítě si v poklidu hraje s kamínky. Ale jeho matka běží, něco křičí, dítě se k ní přitiskne. Z domu vychází otec v krátkém „ponču“. V rukou má něco lesklého.

Rychle namířil předmět směrem k obrovskému plazu. Z přístroje vysvitl ostrý bílo-modrý paprsek. A v tomto paprsku se obrovský dinosaurus... rozpustil se přímo před očima. Asi tak se tehdy zachraňovali před těmito predátory.

Dinosaurus a rodina Tellurijců

Ale obrázky se změnily a já už vidím jiný svět. Bylo mnohem chladněji. A lidé, jak bylo řečeno, počítali, že dojde ke změně pólů. Hledali cestu, jak se zachránit.

Na velké části území lidé otevřeli poklopy v zemi a z nich se vylilo modré světlo. Směřovalo přímo ke hvězdě, kde se nacházela vlast Tellurijců, k Arcturu. Pak se světlo přerušilo a náhle se vrátilo už v duhovém odstínu. Ale co to bylo? Země se rozevřela. Žádné zemětřesení, všude klid, ale oddělil se celý obrovský ostrov. Pouze se zvedly silné vlny. Tento ostrov plul jako obrovská loď na sever směrem k Tibetskému moři. „*To je budoucí Indie, poloostrov Hindustán*“ - naznačil vnitřní hlas. Současně se od pevniny oddělil i poloostrov budoucí Austrálie. Celá kontinentální deska Hindustánu se pohybovala po moři, přesněji řečeno po magmatu pod zemskou kůrou, tlačíc pod sebe oceánskou desku, což způsobovalo silný příboj a proudy kolem ostrova. Nedochozelo však k žádným zemětřesením.

Jak to všechno spočítali, nevím, asi měli své vlastní technologie. Lidé odpluli se svou zemí, aby se připojili k Asii. Na místě tohoto spojení následně vyrostla Himálaj.

Ale co se stalo s těmi zbývajícími? Tady vidím, jak otevřeli obrovský poklop v hoře a proud stříbrné energie krystalů se spojil do jednoho svazku směřujícího k Arcturu. Světlo se do něj jakoby nasávalo. Lidé čekali. Vešli do svých domovů. A přede mnou... fantastická podívaná. Obrovský proud světla zapulzoval a zamířil z jejich hvězdy k Zemi. Obklopil města, část lesů a velmi se zahustil. Byl duhový, pohádkový a pulzující, a zářil. Byla jsem daleko od tohoto místa, zdálo se mi, že se k tomuto světlu nelze přiblížit.

Ale tady se světelná mlha začala rozptylovat a řídnout. Když vše skončilo, nebyla města, lidé ani část lesů. Všechno zmizelo. Vše se přesunulo na planetu u té hvězdy.

Tak se lidé této civilizace zachránili před bližící se katastrofou. Ale potomci těch, kteří odpluli na zemi budoucího Hindustánu, nyní žijí v jižní Indii - jsou to Drávidové a indická deska setrvačností pokračuje, třebaže velmi pomalu, plíživě na sever a kupí Himaláj. Zvířata starověké Antarktidy a jejich následné změněné formy můžeme nalézt v Austrálii a na Novém Zélandu.

Antarktida je pokryta silnou vrstvou ledu. Ale někde tam zůstala podzemí a svá tajemství uchovávají pod věčnými ledovci jižního pólu. Ale to už je jiný příběh, tak to bylo řečeno...

Zapsala Valeria Kolcova 22.09.2013